حق با شماست

info@jamejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۲۱۴۲

#افسریه- سدمعبر
اکرمی از تهران:
سد معبر و توقف وانت‌بارهای میوه‌فروش در ابتدای خیابان نیکوعمل (۱۵ متری چهارم افسریه) باعث ایجاد ترافیک سنگین در این منطقه می‌شود. شهرداری محترم منطقه رسیدگی کند.

#کسبه- کرونا
کاویانی از تهران:
بسیاری از کسبه قوانین و دستورالعمل‌های بهداشتی ستاد ملی مبارزه با کرونا را رعایت نمی‌کنند و بدون هیچ نظارتی به فعالیت خود ادامه می‌دهند.

#خیابان- روشنایی
کمیجانی از تهران:
خیابان شهید حسین فهمیده واقع در منطقه ۱۴ شهر تهران فاقد روشنایی است و با توجه به ساخت و ساز شرکت متروی تهران، نیاز به روشنایی دارد.

#گرانی- لبنیات
شایان از مشهد:
لبنیات هر ماه گران می‌شود و دیگر هیچ نشانه‌ای از برخورد مسؤولان با این گرانی‌ها دیده نمی‌شود. تا چه زمانی باید گرانی‌ها ادامه پیدا کند؟

#مترو- خط ۷
خزایی از تهران:
امیدوارم ساخت خط ۷ متروی تهران هر چه زودتر به پایان برسد و با تجهیز این خط به واگن‌های جدید، خدمات شایسته‌تری به مسافران ارائه شود.

#ارز- یارانه
عبدلی از تهران:
با حذف ارز دولتی و اختصاص ارز آزاد برای واردات مواد اولیه، چرا دولت هیچ اقدامی بابت افزایش یارانه در نتیجه این آزادسازی قیمت‌ها صورت نمی‌دهد؟

#بو- بیمارستان
قربانی از اسلامشهر:
بوی بسیار بدی از سمت بیمارستان امام رضا (ع) اسلامشهر در منطقه می‌پیچد و باعث آزار و اذیت ساکنان این مناطق می‌شود. لطفا به این موضوع رسیدگی کنید.

#مالیات- کارمند
ایرانپور از تهران:
سقف مالیاتی برای کارمندان و کارگران بسیار کم است و با توجه به درآمد اندک و هزینه هنگفت زندگی، این موضوع به دور از عدالت است.

#تهران- آلودگی
شهروندی از تهران:
هوای شهر تهران بسیار آلوده است ولی دیگر مسؤولان هیچ حرفی از این آلودگی نمی‌زنند. کیفیت بد بنزین عامل اصلی آلودگی هوای شهر تهران است.

در ایام فاطمیه، روضه‌های کوچک و کم جمعیت در خانه‌ها برگزار می‌شود / عکس: فارس

نذر روضه، پویشی است که این روزها مردم را به برگزاری روضه‌های خانگی در ایام فاطمیه دعوت می‌کند

روضه سه چهار نفره

نرگس خانعلی‌زاده
جامعه

کافی است با حسین صیامی تماس بگیرید و او را برای خواندن مدح و روضه به خانه‌تان دعوت کنید؛ آن‌وقت است که تنها سوالی که با آن روبه‌رو می‌شوید، آدرس خانه و ساعت برگزاری مجلس است. در این تماس، نه بحث هزینه برای روضه‌خوان مطرح می‌شود و نه تعداد حاضران و شنوندگان پرسیده می‌شود. اصل ماجرا بر روضه‌خوانی در ایام فاطمیه است که آقای صیامی راس همان ساعت زنگ در خانه‌تان را می‌زند؛ این نتیجه فراخوان و پویش نذر روضه است که او در صفحه اجتماعی‌اش و در ماه محرم راه انداخت و حالا با شروع ایام فاطمیه، دوباره به وعده‌اش عمل می‌کند و به هیچ جلسه خانگی دور و نزدیکی نه نمی‌گوید. در واقع او در شبکه اجتماعی‌اش اعلام کرده که هرکسی دوست دارد در این روزها در خانه‌اش نوحه و روضه‌ای از اهل‌بیت و حضرت فاطمه‌زهرا(س) برپا شود با او تماس بگیرد؛ او خودش را به غربی‌ترین و شرقی‌ترین نقطه تهران هم می‌رساند.

حسین صیامی، کارشناسی‌ارشد فقه و حقوق دارد و در همین حوزه هم مشغول به کار و فعالیت است اما آن چیزی که این روزها نشانی از او دارد، فردی در قامت مداح است. چیزی که مثل همه علاقه‌ها از کودکی شکل‌گرفته و امروز به روزهای خوبش رسیده است: «این جریانی که امروز در زندگی من جریان دارد، نشات‌گرفته از روزهای کودکی و محیط خانه و خانواده‌مان است. خیلی خوب یادم هست که همیشه در ایام محرم و صفر و فاطمیه، روضه و جلسات خانگی در خانه‌مان برگزار می‌شد و مادرم بسیار به این سنت پایبند بود.»

طبیعی است که پسری در سن و سال کودکی و نوجوانی به فضای هیات و جلسات و مداحی علاقه‌مند شود: «بعد از شور و شوق کودکی کم‌کم پایم به مجمع‌الذاکرین اهل بیت باز شد و در این مسیر قرار گرفتم.» مسیری که نیاز به آزمون و خطا و استعدادیابی دارد که رشد پیدا کند و کم‌کم راهش را بشناسد؛ اتفاقی که به سرانجام رسید و حسین صیامی توانست به عنوان مداح در هیات‌ها و جلسات حضور پیدا کند و حالا سال‌هاست صدای او از خانه‌ها و تکیه‌های بسیاری شنیده می‌شود.

روضه‌ای در خانه

برپایی روضه‌های خانگی برای دیروز و امروز نیست. کم ندیده و نشنیده‌ایم که در دوره‌های مختلفی از تاریخ، محبان اهل‌بیت با چه سختی و مشقتی در خانه‌هایشان مجلس اهل‌بیت برپا می‌کردند؛ پنهانی، بی‌سروصدا و با ترس اما شاید یکی از دلایلی که چند سال پیش پای حسین صیامی را به روضه‌های خانگی باز کرد، همین کم‌کردن سختی‌های یک روضه خانگی جمع‌وجور در این روزها بود: « شاید هزینه مداح برای خیلی از خانواده سخت باشد.»

این را حسین صیامی درباره شروع تصمیمش برای تشویق افراد به برگزاری و حضور در روضه‌های خانگی می‌گوید: «قصه‌اش این است که چند سال پیش به این نتیجه رسیدم که برگزارکردن روضه خانگی برای اهل خانه‌ها و مشتاقان این کار سخت شده است؛ هزینه مداح، سخنران، سیستم صوتی و هر چیزی که باعث سنگ‌اندازی در اصل نیت صاحبخانه بود، می‌توانست باعث شود که میزبان از خیر قصدی که کرده بگذرد.» و او تصمیم گرفت خودش یکی از این موانع را بردارد: «من هم تصمیم گرفتم به اصل برگزاری روضه که می‌دانم چه اثرات عجیبی برای اهالی خانه دارد وفادار باشم و بدون چشمداشت مالی برای کسانی که چنین تصمیم دارند، مداحی کنم و روضه بخوانم.»

کاری که این روزها باعث شده او هرطور شده در ساعت‌های مختلف روز خودش را به نقاط دور و نزدیک شهر برساند. حالا این روزها هشتگ نذر روضه دوباره سر زبان‌ها افتاده است. آقای صیامی می‌خواهد به همان شکلی که غربت از محرم گرفته شد در فاطمیه هم عزای روزهای شهادت حضرت زهرا(س) به خوبی در خانه‌های شهر برگزار شود. برای همین در شبکه اجتماعی‌اش رسما اعلام کرده که اگر کسی می‌خواهد در خانه‌اش روضه‌ای خوانده شود، می‌تواند با شماره همراه او تماس بگیرد: «خدا را شکر که این حرکت آنقدر دیده شد که گاهی از شهرستان‌های دیگر هم با من تماس می‌گیرند اما من شرمنده‌شان هستم و زمان و مسافت اجازه نمی‌دهد که جایی غیر از تهران روضه‌خوانی کنم.»

اما همین نیاز شاید بهانه‌ای باشد برای این که دیگر ذاکرین هم در شهرهای مختلف کشور این کار را انجام بدهند؛ چیزی که نشان می‌دهد اتفاقا طالب زیادی دارد و چه چیزی بهتر از اینکه کسی از دل مردم بیاید و اعلام کند که نیت کنید تا همه‌چیز برای برپایی چنین مجالسی برپا شود: «قطعا من اولین نفر نیستم که این کار را انجام داده اما فرق من این است که آن را رسانه‌ای کرده‌ام تا شاید کسی که مدت‌هاست به دنبال بهانه‌ای برای چنین کاری است راحت‌تر به هدفش برسد.»

حالا چه کسی است که نداند همه این هشتگ‌ها و حرف‌ها و آمد و شدها تنها برای یک چیز است؛ اینکه جریانی به‌وجود آید که توجه مردم به برگزاری جلسات خانگی زیاد شود؛ جلساتی ساده، باصفا و بدون ظواهر دنیایی. حسین صیامی هم دلنشینی و صفای روضه‌های خانگی را مهم‌ترین تفاوت آن با مجالس بزرگ و پرجمعیت می‌داند: «جلسات مفصل دغدغه‌های بزرگتری هم با خودش به همراه دارد؛ جمعیت، میکروفن و سیستم صوتی و اطعام و... اما در جلسات خانگی این‌چنین نیست. هرکسی قدمی برمی‌دارد برای دل خودش است.»

جلساتی که با همراهی پنج‌شش نفره‌ای شروع می‌شود و با روضه‌خوانی ادامه پیدا می‌کند و با یک چای خوش عطر و حال و هوایی که پیش از آن وجود نداشت و حالا همه به آن دل بسته‌اند به پایان می‌رسد؛ این همه آن چیزی که در روضه‌های خانگی قرار است رقم بخورد.

برکت این روزها

چه کسی است که از اثرات مادی و معنوی بلندشدن نوای ذکر و روضه در خانه‌ها نشنیده باشد؟ آنقدر که صیامی می‌گوید برکات برگزاری چنین مجالسی آنقدر روشن است که حاضر نبودم خودم مانعی برای راه افتادن این جریان باشم: «شک ندارم که فضای خانه بعد از برپایی چنین جلساتی از هرگونه زشتی و انرژی‌های منفی دور می‌شود. اصلا مگر غیر از این است که علما بی‌هیچ تردیدی می‌گویند که اگر جایی ذکری از اهل بیت باشند، خود آن‌ها، اولین کسانی هستند که در آن مجلس حضور دارند؟»

و این همه آن ماجرایی است که صیامی را در اجرای تصمیمش مصم‌تر کرده است: « احساس کردم در این راه وظیفه‌ای بر عهده دارم که به این مجالس بروم و هزینه‌ای هم نگیرم؛ البته نمی‌خواهم شعار بدهم. بله من به این حرفه نگاه مالی هم دارم اما چون اولویت هدفم چیز دیگری است، دربرابر درخواست و دعوت صاحبخانه برای روضه خانگی، هیچ موضوع مالی را مطرح نمی‌کنم اما اگر نذر و نیتی برای پرداخت هزینه باشد، قبول می‌کنم.» موضوعی که اتفاقا از زمانی که سنگ بنایش را گذاشته است با برکات مالی بیشتری در زندگی‌اش روبه‌رو شده است: «من تصمیم گرفتم که نکند مجلسی فقط برای عدم‌توانایی مالی برگزار نشود و پیش خودم قرار گذاشتم که هرکجا از من خواستند که روضه بخوانم، بروم و این کار را انجام بدهم؛ بدون هیچ چشمداشتی اما شاید باورتان نشود اگر بگویم در این یکی دو سال که من با همراهی همسرم و با جدیت بیشتری این کار را انجام می‌دهم، چقدر اتفاقات خوب مالی و طبعا معنوی در زندگی‌مان رخ داده و برکت زندگی‌ام چند برابر شده است.»

حالا آقای صیامی گاهی پنج شش بار مسیرهای مختلفی را از جنوب به شمال و از غرب به شرق طی می‌کند و البته این مسیر همراهان خوبی هم دارد: «بعضی از دوستان موتورسوارم نه‌تنها به خاطر رفاقت که به خاطر نیتی که در دل‌شان دارند، مرا در همه این رفت‌وآمدها همراهی می‌کنند و از غرب به شرق می‌رسانند.» صیامی می‌خواهد بگوید کافی است نیت کنی تا خدا همه راه‌ها را یکی‌یکی برایت هموار کند.

و اما کرونا

زندگی +

اما نذر روضه در صفحه اجتماعی آقای صیامی و در فضای مجازی از سال گذشته شروع شد و امسال به دلیل شیوع ویروس کرونا، جانی دوباره گرفت؛ آنقدر که به ایام فاطمیه هم رسیده است: «محرم امسال تکلیف برگزاری هیات‌ها معلوم نبود و من مصم‌تر از همیشه بودم که روضه‌های خانگی حتی با یک یا دو نفر هم برگزار شود.» حسین صیامی می‌گوید این روضه‌های خانگی توانست حال‌وهوای عزای اباعبدا... را زنده نگه‌دارد: «همین چند وقت پیش، یکی از دوستانم از من درباره غربت محرم امسال پرسید؛ اینکه فکر می‌کردی چنین محرم غریبی را بگذرانیم؟ من بسیار تعجب کرده و گفتم غربت؟ اصلا غربتی وجود نداشت؛ اتفاقا که من امسال در جلسات بیشتر اما با تعداد نفراتی کمتر حضور داشتم.» راست می‌گوید؛ محرم امسال هرکسی برای دل خودش و برای نذر و نیتی بین خودش و امام‌حسین(ع) شکلی از عزا را برپا کرده بود؛ مجلس‌هایی که آقای صیامی از شکل‌های متفاوت آن برایمان می‌گوید اما مگر برای یک مداح و سخنران، تعداد شنونده مهم نیست؟ چطور می‌شود در یک خانه ساکت و با جمعیت کم مداحی کرد؟ «چه اهمیتی دارد؟ من تمام ده روز دهه اول محرم را به خانه‌ای می‌رفتم که فقط یک زن و شوهر بودند و از من خواستند کل دهه را به منزلشان بروم؛ نمی‌دانید چه حال‌وهوای خوبی در همان روضه سه‌نفره برقرار می‌شد. ماجرا این است که ما گاهی اصل را رها می‌کنیم و به فرعیات دلخوشیم.» در واقع آن چیزی که اهمیت دارد، برپایی جلسه یا روضه و ذکر اهل‌بیت در خانه‌های این شهر است و اولویت دومی وجود ندارد.

پرچم و چای و ذکر

«اصلا نمکش بیشتر است.» این را یکی از کسانی می‌گوید که بیشتر از ۱۴سال است روضه خانگی و هفتگی در یکی از اتاق‌های کوچک خانه‌شان می‌گیرد؛ اتاقی که راه به حیاط خانه دارد و جان می‌دهد برای رفت‌وآمد کسانی که وقتی از کوچه می‌گذرند، صدای روضه‌خوانی را می‌شنوند و دنبال صدا را می‌گیرند به این اتاق می‌رسند.

اولین جمله‌ای که درباره روضه خانگی می‌گوید همین است که نمکش بیشتر است اما یعنی چه؟؛ «از بزرگانی مانند آیت‌ا... قاضی نقل شده که روضه هفتگی بگیرید حتی با حضور دو نفر. آن را هیچ‌وقت تعطیل نکنید که باعث رزق‌وروزی شما می‌شود؛ این یعنی نمک.»

اما نگاه بانیان روضه‌های خانگی نگاهی دیدنی و شنیدنی است. یکی از آن‌ها می‌گوید: «برکتی که روضه‌های خانگی به خانه و برای اهل خانه می‌آورد با همه شکل‌ها فرق دارد؛ مثلا اینطور نبوده که یک‌دفعه پول زیادی به دستت برسد یا چیزی شبیه این اما در طول این سال‌ها هیچ‌کدام از اعضای خانواده مریض نشدیم که بخواهیم پولی برای دوا و درمان خرج کنیم، تصادفی سنگین نکرده‌ایم که بخشی زیادی از مالمان را از دست بدهیم. همین برکت است دیگر؛ نیست؟ اصلا چه چیزی از اینها بهتر؟»

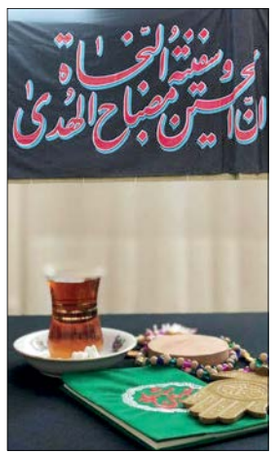

اما شکل دیگری از برکت، دوست‌های خوبی است که به واسطه همین روضه‌های خانگی به خانه‌شان راه پیدا کرده‌اند و حالا خودشان یکی از پاهای ثابت این روضه‌ها هستند.

یک پرچم، یک لیوان چای و یک نفری که هرچه غم داریم در صدایش بریزد و از اهل‌بیت بخواند؛ این همه آن چیزی است که برپایی یک روضه خانگی به آن نیازد؛ بقیه‌اش واجب نیست اما همان هم جور می‌شود: «هیچ‌وقت یادم نمی‌رود سال اولی که تصمیم گرفتیم سه شب از ماه صفر را روضه خانگی برگزار کنیم و اطعام بدهیم در اجاره خانه چند روز بعدمان مانده بودیم اما نذری بود که باید ادا می‌کردیم. شب اول هنوز تمام نشده بود که یکی از همسایه‌ها یک برگ چک به مبلغ ۴۰۰هزار تومان سال ۸۵ به من داد و گفت این را برای دو شب بعدی هزینه کن و بهترین غذا را از بیرون سفارش بده. بعد از این ماجرا ما از همان سال روضه هفتگی‌مان را بدون حتی یک هفته وقفه برگزار کردیم.» اما اصلش همان است که همه می‌گویند؛ یک پرچم عزا و یک ذکر و چایی برای ترکردن گلو.